

Ki kivel júniusban

V. liga

29. f. **Ipolyság** – Hurbanovo
30. f. Komjatice – **Ipolyság**

Területi bajnokság

Palást – Kalinčiakovó
Lok – **Palást**

IV. liga – ificsapat

29. f. **Ipolyság** – Dvory n. Ž.
30. f. Chrenová – **Ipolyság**

III. liga – kölyök- és diákcsoport

Levice B – **Ipolyság**
Ipolyság – ČFK Nitra

Területi bajnokság – II. osztály

29. f. **Nagytúr** – V. Dúr
Santovka – **Ipolyfödemes**

30. f. Bátovce – **Nagytúr**

Ipolyfödemes – Bory

29. f. Lontó – **Felsőtúr**

Bory – **Deménd**

30. f. **Felsőtúr** – Santovka

Deménd – Pl. Vozokany

29. f. **Lontó** – H. Túrovce

29. ford. – június 6., 17.00

30. f. Hr. Kosihy – **Lontó**

30. ford. – június 6., 17.00

Szikora Gábor

Gyerken eladó családi ház kerttel. Ár megegyezés szerint. Érdeklődni lehet naponta 18.00 után.
Tel.: 036 /7411343, 0915-714345.

Százdon emléktáblát avatott a Csemadok

A százdi kultúrház 2004. május 15-én felemelő és meghitt ünnepségsokornak volt a színhelye.

Az első „felvonásban” az **édesanyákat** és **nagymamákat** köszöntötte **Kovács Gábor**, a falu polgármestere. **Ozsvald Gabriella** Dsida Jenő Hálaadás c. szívéhez szóló versével mondott köszönetet az életadónak, majd a helyi óvodások **Lachky Szilvia** és **Bodonyi Erzsébet** óvónők közreműködésével előadott színes műsora örvendeztette meg a mintegy 100 főnyi nézőt.

Ezután **Sznyiida Zoltán**, A *Csemadok Százdi Alapszervezetének* elnöke felidézte a szövetség megalakulásának körülményeit és az utána következő több mint félszázadnyi időszak legfontosabb állomásait, történéseit. Százdon **1949. április 4-én** alakult meg az alapszervezet. 55 magyar nemzeti-szerű százdi írta alá a belépési nyilatkozatot, megválasztotta a vezetőséget s **Ványa József** személyében az elnököt.

Az első évtizedben az *amatőr színjátszás* volt a jellemző, később a *néptánchagyomány* ápolása és az *író-olvasó találkozó* kerültek előtérbe. 1972 óta a *férfi dalolócsoport* volt a zászlóvivő, amelyből fokozatosan kisarjadt a mindmáig rendkívül sikeresen működő *citerazenekar*.

A citerásokat legutóbb 2004 áprilisában a Vas Lajos Népzenei Verseny Kárpát-medencei döntőjében a zsűri különdíjban részesítette. Az **ifjabb Borika László** vezette citerazenekar – önerőből – megjelentette kazettáját és cédéjét.

Az ünnepi beszédet követő **kultúrmasorban** fellépett a gazdag hagyományú **Csallóközkürti Népdalkör**, a 85 éves, de rendkívül fiatalos tereskei /Magyarország/ **Pál István**, a népművészet mestere, aki népdalokkal és dudazenével szórakoztatta a hálás közönséget, s aki visszatérő vendége a százdi Csemadok-rendezvényeknek. Természetesen az utánpótlást biztosító helyi **gyermekciterások** és a felnőtt **citerazenekar** is előadták legkedvesebb számaikat.

A jutalmazás sem maradt el. A három még élő alapító tagnak – **Balla Andrásnak**, **Szabó Jánosnak** és **Tóth Istvánnak** –, valamint a színjátszásban gyakran szereplő **Skriniar Tibornak**, **Čertíkné Seres Ilonának** és **Ozsvald Jánosnak** elismerő oklevéllel köszönték meg az áldozatos munkát.

A végén leleplezték az *emléktáblát*, melyet az alapszervezet megalakulása 55. évfordulója tiszteletére *helyeztek el a kultúrház falán*

Korpás Pál

Normális?

A középiskolák végzős tanulói már elhagyták az alma matert. Több-kevesebb sikerrel, de számot adtak felkészültségükről az érettségi vizsgákon. Kiléptek a nagybetűs életbe. Élet. De szépen is hangzik ez a rövidke szó. Benne van minden: a múlt, a jelen, a jövő, a lehetőség, a remény, a hit, a bizalom, de mára mégis egész más értelmet nyert sokak számára. Ma már inkább az útkeresés, az érvényesülés, a kilátástalanság és a bizonytalanság szinonimája az egész. Főleg ha a csapnivaló gazdasági helyzetünket nézzük. Hülyítjük a fiatalokat, hogy tanuljanak, ha vinni akarják valamire, s közben nincs lehetőségük élni a tanultakkal. Biztatjuk őket szorgalomra, kitartásra, nagy célok kitűzésére, s a legelső dolog, amivel szembeülniük kell, az éppen a koruk: „Fiatal vagy, nincs tapasztalatod, gyakorlatod, várjál a sorodra!”

De, könyörgöm, hol szerezen az a fiatal tapasztalatot, gyakorlatot, mikor mindenholnan éppen annak hiányában utasítják el őt? Az állam aztán „bőkezűen” megoldja a dolgot. Ha nem tudnak elhelyezkedni, a szülőknek kell őket eltartaniuk huszonöt éves korukig! Ezt Sa-

lamon vagy Mátyás király sem tudta volna jobban megoldani, annál az oknál fogva sem, mert ez inkább pilátusi megoldás: „mosom kezeimet”. Kötelezzük a fiatalokat az iskolalátogatásra, és ha iskolalátogatási kötelezettségük megszűnik, gondoskodjanak róluk a szülők. Majd sorra bezárjuk /először a kisebb/ iskolákat a tanulók alacsony létszáma miatt, de az okok után egyáltalán nem kutakodnak. Mert, ugye, a végzős tanuló elmondja ám az őt követőnek, hogy mire is ment végzettségével, az meg, szegény, nem is fogja magát törni érte. Egyre gyengébbek a tanulmányi eredmények, átlagok /tisztet a kivételnek!/, mert csupán az iskola elvégzése a lényeg. A bizonyítvány. Hogy egyesek vagy négyesek, az olyan mindegy, csak már legyünk túl rajta. Tanultál, fizetél érte eleget, az állam helyett törődjön veled anyád meg apád!

Lezajlottak az érettségik, a végzősök kiléptek az életbe. Ami nagyon valóságosnak tűnik a számunkra, azt mondjuk, életszaga van. Ha lenne ennek az életnek valamilyen szaga, egészen másra emlékeztetne bennünket!

Belányi Gyula